

DOMSTOLENS DOM (TREDJE AFDELING)
AF 29. MARTS 1984 ¹

Adam Buick
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd — omplacering«

Sag 25/83

Sammendrag

Tjenestemænd — ansættelse — indplacering i lønklasse og på løntrin — en institutions »beslutning« vedrørende gældende kriterier — retlig karakter — internat direktiv — retsvirkninger

En institutions »beslutning« vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin, som offentliggøres for hele personalet i form af en meddelelse fra administrationen — bilagt den nævnte beslutning (bilag I), den praktiske gennemførelse samt bemærkninger (bilag II) og indplaceringsudvalgetes sammensætning (bilag III) — må betragtes som et internt direktiv, som indeholder retningslinjer for administrationens praksis, som denne ikke kan tilsidesætte

uden begrundelse, idet princippet om ligebehandling ellers ville blive krænket, der skal anlægges samme betragtninger, for så vidt angår den retlige karakter af meddelelsens bilag II med overskriften »anvendelse i praksis samt bemærkninger«, som indeholder et sammendrag af administrationens »praksis« ved anvendelsen af beslutningens bestemmelser, idet der fastlægges mere konkrete regler, som administrationen mener at burde overholde.

I sag 25/83

ADAM BUICK, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved advokat Victor Biel, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på dennes kontor, 18 A, rue des Glacis,

sagsøger,

mod

¹ — Processprog: Fransk.

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Hendrik van Lier, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående omplacering af sagsøgeren på grundlag af Kommissionens beslutning vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin,

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden Y. Galmot, dommerne U. Everling og C. Kakouris,

generaladvokat: C. O. Lenz

justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder

1. Adam Buick blev i januar 1974 ansat ved Kommissionen i lønklasse A 7/3. Den 1. januar 1978 blev han forfremmet til lønklasse A 6.

2. I marts 1981 underrettede Kommissionen ved en meddelelse personalet om Kommissionens beslutning af 6. juni 1973 »vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin«. Beslutningen var vedlagt meddelelsen som bilag I; som bilag II var vedlagt en tekst med overskriften »anvendelse i praksis samt bemærkninger« og som bilag III sammensætningen af indplaceringsudvalget. De for sagen relevante bestemmelser lyder således:

Bilag I — Beslutningen

»Artikel 1

Ansættelse i den laveste lønklasse i kategoriens laveste stillingsgruppe

Ansættelsesmyndigheden ansætter principielt enhver, der udnævnes til tjenestemand på prøve, i laveste lønklasse i laveste stillingsgruppe i den pågældende kategori eller tjenestegruppe.«

»Artikel 2

Ansættelse i andre stillingsgrupper end de laveste

Den faglige erfaring vurderes under hensyntagen til den stilling, der skal besættes, og til ansøgerens beskæftigelse forud for ansættelsen.

Den faglige erfaring regnes fra tidspunktet for erhvervelsen af det første eksamensbevis, der i henhold til vedtægtens artikel 5 giver adgang til den kategori, hvori den pågældende stilling skal besættes.«

»Artikel 3

Ansættelse i højeste lønklasse i en stillingsgruppe

Som undtagelse fra artikel 1 kan ansættelsesmyndigheden i særtilfælde og under hensyntagen til nødvendigheden af at foretage ansættelser ansætte den udvalgte ansøger i øverste lønklasse i laveste stillingsgruppe og mellemste stillingsgruppe, såfremt han kan dokumentere, at han i den i artikel 2 anførte betydning har en faglig erfaring på mindst:

..

— 8 år for så vidt angår lønklasse A 6

...«

Bilag II med overskriften »Anvendelse i praksis samt bemærkninger«

1. Punkt 1 indeholder under betegnelsen »Generelle bemærkninger« to underpunkter, nemlig definition af den relevante faglige erfaring og medregning af det tidsrum, hvori der er aftjent værnepligt. Bilagets punkt 2 bestemmer:

2. »Stillingsgruppe A 7/A 6

a) I betragtning af de forskelle, der er konstateret i medlemsstaterne med hensyn til varigheden af universitetsstudier (3-8 år), og for at undgå forvriddinger i forbindelse med indplaceringen har man i praksis efter anbefaling af indplaceringsudvalget nedsat forskellen definitivt til *to år* i stedet for fem.

I tilfælde af et *kortvarigt* universitetsstudium medregnes den eventuelle faglige erfaring således først fra *afslutningen af det 4. år* efter studentereksamen.

I tilfælde af et *langvarigt* universitetsstudium medregnes den eventuelle faglige erfaring fra det 7. studieår efter studentereksamen.

b) Der kan blive tale om indplacering i lønklasse A 6 i tilfælde af mindst otte års faglig erfaring.«

3. Efter at have fået kendskab til denne beslutning, ansøgte sagsøgeren den 29. april 1981 om at blive omplaceret i lønklasse A 6 fra tidspunktet for sin ansættelse.

4. Det fremgår af sagen, at sagsøgeren i december 1961 havde afsluttet sin uddannelse på gymnasieniveau, idet han havde bestået en adgangsprøve til Oxford University. Han påbegyndte imidlertid først sine universitetsstudier i 1962. Forsinkelsen på 10 måneder

skyldtes tilsyneladende, at den eksamen, som sagsøgeren deltog i for at opnå et legat (scholarship) til Oxford, først afholdtes i december hvert år. Han bestod sin universitetseksamen i juni 1965.

5. Den 11. maj 1982 blev han af indplaceringsudvalget — som var nedsat i henhold til beslutningens artikel 6, og som har til opgave at afgive udtalelser om de af beslutningen omfattede spørgsmål — underrettet om, at der ikke var mulighed for at ændre hans oprindelige indplacering.

6. Den 18. juni 1982 indbragte sagsøgeren i medfør af tjenstemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage for Kommissionen, som blev afvist ved skrivelse af 23. november 1982.

II — Parternes påstande

1. Ved stævning af 14. februar 1983, registreret på Domstolens justitskontor den 16. februar 1983, har *sagsøgeren* nedlagt følgende påstande:

1. Det statueres, at sagsøgerens faglige erfaring skal regnes fra december 1965.
2. Følgelig statueres det, at sagsøgeren ved sin indtræden i tjenesten i januar 1974 opfyldte betingelserne for at blive indplaceret i lønklasse A 6.
3. Ansættelsesmyndighedens afgørelse af 23. november 1982 kendes ulovlig, hvorfor den annulleres.
4. Sagen henvises til Kommissionen med henblik på, at der træffes afgørelse i overensstemmelse med den afsagte dom.
5. Sagsøgte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

2. *Kommissionen* har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

— Kommissionen forbeholder sig at nedlægge yderligere påstande.

III — Skriftveksling

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt. Efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

IV — Relevante bestemmelser i tjenstemandsvedtægten

Vedtægtens artikel 5, stk. 1, 2. afsnit:

»Kategori A omfatter otte lønklasser ... svarende til en ... funktion, der kræver universitetsuddannelse eller hermed lige-stillede faglige kundskaber.«

Vedtægtens artikel 31:

»1. De på denne måde udvalgte ansøgere udnævnes ... i den laveste lønklasse i deres kategori eller tjenestegruppe;

...

2. Ansættelsesmyndigheden kan dog ... fravige ovennævnte bestemmelser ...« inden for visse grænser, for så vidt angår stillinger, som besættes i særlige undtagelsestilfælde.

V — Sammenfatning af parternes anbringender og argumenter

Parterne har i det væsentlige rejst følgende spørgsmål:

Sagsøgeren har anført, at i medfør af bestemmelsen vedrørende kortvarige universitetsstudier, jfr. ovennævnte bilag II, pkt. 2, (som i stævningen og indlæg-gene betegnes som artikel 2 i beslutningens bilag I), bør hans faglige erfaring beregnes fra et tidspunkt, som ligger fire år efter december 1961, da han bestod sin adgangseksamen til universitetet, altså fra december 1965. På grundlag heraf havde han ved ansættelsen ved Kommissionen i 1974 erhvervet otte års faglig erfaring og skulle derfor være indplaceret i lønklasse A 6.

Sagsøgte har gjort gældende, at denne beregning støttes på en fejlagtig fortolkning af den nævnte bestemmelse, som ifølge sin ånd bør fortolkes således, at de fire år i sagsøgerens tilfælde skal beregnes fra juni 1962 og ikke fra december 1961, da sagsøgeren på dette tidspunkt endnu ikke havde påbegyndt sine universitetsstudier.

VI — Parternes anbringender og argumenter in extenso

1. *Sagsøgerens* eneste anbringende støttes på, at afvisningen af hans klage som følge af den fejlagtige fortolkning af ovennævnte beslutning er ulovlig. Han har anført, at tvisten mellem ham og sagsøgte skyldes den modstridende fortolkning af beslutningens omvistede bestemmelser. Efter hans opfattelse er teksten i de tre sprog (engelsk, fransk, tysk) klar og entydig. For så vidt angår kortvarige universitetsstudier (tre år), bestemmer artikel 2 i beslutningens bilag I nemlig, at »den eventuelle faglige erfaring således først [medregnes] fra afslutningen af det 4. år efter studentereksamen«. Da sagsøgeren afsluttede de pågældende studier i december 1961,

mener han ifølge den nævnte bestemmelse at kunne kræve, at hans faglige erfaring beregnes fra december 1965. Følgelig opfyldte han ved ansættelsen i januar 1974 fuldt ud kravet om en faglig erfaring på otte år for at blive indplaceret i lønklasse A 6.

Ifølge sagsøgeren er den af indplaceringsudvalget og ansættelsesmyndigheden anlagte fortolkning i strid med beslutningens klare ordlyd. Ifølge den anfægtede opfattelse medregnes den faglige erfaring først fra det første år efter universitetsseksamen, dvs. fra det første år med faglig erfaring efter bestået universitetsseksamen. Sagsøgeren fratages således et års faglig erfaring, idet der ved ansættelsen kun blev taget hensyn til syv et halvt års praktisk erfaring, hvorfor han blev indplaceret i lønklasse A 7. Ansættelsesmyndigheden kan imidlertid ikke, i strid med grund-sætningen »legem patere quam ipse fecisti«, tilsidesætte sine egne afgørelser.

2. *Sagsøgte* har indledningsvis anført, at beslutningen af 1973 ikke, for så vidt angår ansættelse i højeste lønklasse i en stillingsgruppe, skaber en ret for ansøgerne, som de kan påberåbe sig. Artikel 3's ordlyd er særdeles klar, idet den nemlig bestemmer, at »som undtagelse fra artikel 1 kan ansættelsesmyndigheden i særtilfælde og under hensyntagen til nødvendigheden af at foretage ansættelser« ansætte de ansøgere, som opfylder de stillede krav (jfr. artikel 2, litra b), i beslutningens bilag I: »der kan blive tale om«.

Under alle omstændigheder var sagsøgte således ikke forpligtet til at ansætte sagsøgeren i lønklasse A 7, og følgelig kunne han ikke gøre krav på at blive

ansat i højeste lønklasse i sin stillingsgruppe.

fire års faktisk faglig erfaring, før denne kan godskrives ansøgeren.

Kommissionen har yderligere fastholdt, at den ikke har tilsidesat de retningslinjer, som den havde fastsat for ansættelse i øverste lønklasse i en stillingsgruppe. Den har anlagt en rigtig fortolkning af bestemmelsen ved at tage hensyn til den sammenhæng, hvori den indgår, og til opbygningen af bilag I til beslutningen af 1973, hvilke momenter sagsøgeren har undladt at tage i betragtning ved sin fortolkning. Som det fremgår af pkt. 2, litra a), 1. afsnit, er formålet med bestemmelsen til en vis grad at udligne de forskelle, der er konstateret i medlemsstaterne med hensyn til varigheden af universitetsstudier for således at undgå forvridninger i forbindelse med indplaceringen. Den ifølge bestemmelsen valgte løsning består i, at man ved *langvarige* universitetsstudier ligestiller det antal studieår, som overstiger seks år, med faglig erfaring, jfr. artikel 2 i beslutningen af 1973, og i tilfælde af *kortvarige* universitetsstudier betragtes et ekstra studieår som det første år med faglig erfaring.

Da der er tale om et kortvarigt studium, nedsættes den faglige erfaring med andre ord med et år. Den faglige erfaring, som tages i betragtning i forbindelse med pkt. 2, litra a), nedsættes således i forhold til den faktiske faglige erfaring. Målet hermed er således i sådanne tilfælde at se bort fra faglig erfaring i det første år efter afslutningen af et kortvarigt universitetsstudium.

Sagsøgte har således gjort gældende, at en ansøger ifølge reglen i pkt. 2, litra a), i bilag I til beslutningen af 1973, når henses til bestemmelsens ånd og kontekst, nødvendigvis skal have erhvervet

Udtrykket »det 4. år efter studentereksamen« som udgangspunkt for beregningen kan forklares ved, at ophavsmændene til beslutningen af 1973 antog, at universitetsstudierne sædvanligvis blev påbegyndt umiddelbart efter studentereksamen, og at de ville blive afsluttet med en eksamen i løbet af de tre følgende år.

Da sagsøgeren afsluttede sine universitetsstudier i juni 1965, og da det første års faglige erfaring ikke godskrives, havde han derfor ved ansættelsen syv et halvt års faglig erfaring (fra juni 1966 til januar 1974). Det er således med rette, at han ved ansættelsen blev indplaceret i laveste lønklasse i stillingsgruppe A 7/A 6.

Kommissionen har tilføjet, at en snæver fortolkning af pkt. 2, litra a), ikke blot ville være i strid med administrationens hensigt, nemlig at afhjælpe forskellene mellem varigheden af medlemsstaternes universitetsstudier, men ligeledes ville skabe absurde situationer. En ansøger, som har bestået studentereksamen, men som først påbegynder sine universitetsstudier fem år senere, ville få godskrevet fem år ved fastsættelsen af sin lønklasse, skønt han i denne periode ikke har erhvervet nogen faglig erfaring eller i det mindste ingen relevant erfaring.

Den af sagsøgeren foreslåede fortolkning tilsidesætter ifølge Kommissionen således artikel 2 i selve beslutningen af 1973, idet en bestemmelse om beregningen af faglig erfaring ville give mulighed for at betragte den omstændighed, at ansøgeren ikke har udøvet nogen virksomhed eller en ikke-relevant virksomhed som relevant faglig erfaring, hvilket ville ændre hovedreglen i artikel 2.

3. I *replikken* har sagsøgeren — uden at gå i detaljer — anført, at sagsøgtes argument, hvorefter det tilkommer ansættelsesmyndigheden efter eget skøn at ansætte en ansøger i højeste lønklasse i en stillingsgruppe, er i strid med meddelelsen til tjenestemændene af marts 1981, hvorefter »praksis« (jfr. oversigten herover i bilag I) »altid er blevet anerkendt af den kompetente myndighed«. Sagsøgeren har under alle omstændigheder gjort gældende, at det er tilstrækkeligt, at ansøgeren ved ansættelsen godtgør at have otte års praktisk erfaring, jfr. disse retningslinjer.

For så vidt angår fortolkningen af den omtvistede bestemmelse i pkt. 2, litra a), i bilag II, har sagsøgeren rejst spørgsmålet, om ikke det — for at undgå enhver uklarhed og belyse denne bestemmelse, som han kræver anvendt fuldt og helt — er nødvendigt at støtte sig til konteksten og opbygningen af bilag II. Hvis Kommissionen havde tillagt den omhandlede bestemmelse den betydning, som den hævder, at den rent faktisk har, ville det være tilstrækkeligt at formulere det helt klart ved simpelt hen at sige: »den praktiske erfaring tages først i betragtning fra det fjerde år efter påbegyndelsen af universitetsstudiet«.

Sagsøgeren har videre anført, at Kommissionen ikke burde have holdt sig til de påståede filosofiske principper, som ligger til grund for det vedtagne system, og som fører til det overraskende resultat, at en ansøger uden faglig erfaring godskrives en sådan. Kommissionen burde derimod have lagt følgende betragtninger til grund:

a) Formålet med pkt. 2, litra a), i bilag II er ikke at godskrive en ansøger en erfaring, som han mangler, men derimod at nedsætte den faktiske faglige erfaring. I den foreliggende

sag skal det derfor afgøres, fra hvilket tidspunkt den faktisk erhvervede erfaring skal tages i betragtning.

- b) Enhver erfaring erhvervet efter december 1965 bør tages i betragtning, da den er erhvervet fire år efter bestået studentereksamen.
- c) Yderligere kan bestemmelsens ånd og kontekst ikke anføres til støtte for den af Kommissionen anlagte fortolkning. Formålet er at sikre et logisk udgangspunkt for beregningen af den relevante erfaring, som ikke anfægtes i den foreliggende sag.
- d) Kommissionen har ifølge sagsøgeren ikke fremført gyldige argumenter mod en snæver fortolkning af en gældende bestemmelse. Det kan i øvrigt ikke hævdes, at der ved en sådan fortolkning ikke tages hensyn til artiklens ånd og kontekst.

Endelig har sagsøgeren nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger, også selv om den frifindes.

4. Sagsøgte har i *duplikken* anerkendt, at tvisten vedrører spørgsmålet om, hvilket tidspunkt der skal lægges til grund ved beregningen af den faglige erfaring, såfremt en ansøger har afsluttet et kortvarigt universitetsstudium.

Kommissionen har fastholdt, at fastlæggelsen af udgangspunktet ved beregningen af den faglige erfaring, jfr. pkt. 2 i bilag II (»... medregnes ... først fra afslutningen af det 4. år efter studentereksamen«), kan forklares ved, at bestemmelsens forfattere i det væsentlige har taget »quod plerumque fit« i betragtning, dvs. den omstændighed, at gennemsnitsstudenten påbegynder sit universitetsstudium straks efter bestået studentereksamen.

Hvis sagsøgerens opfattelse lægges til grund, ville hans faktiske erfaring imidlertid blive nedsat med mindre end et år (perioden juni 1965 - december 1965), og der skulle således ved hans indplacering tages hensyn til perioden fra den beståede studentereksamen til påbegyndelsen af universitetsstudiet, i hvilken periode der ikke kan antages at være erhvervet relevant faktisk erfaring.

Kommissionen har endelig anført, at den af sagsøgeren hævdede fortolkning i en situation som den foreliggende ville indebære en forskelsbehandling af ansøgere, som har fulgt den klassiske tidsplan, dvs., at de har påbegyndt deres universitetsstudium umiddelbart efter studentereksamnen. En sådan ansøger, som antages at have afsluttet et universitetsstudium af

samme varighed som sagsøgerens, ville nemlig i så fald først få godskrevet faglig erfaring et år efter bestået universitetseksamen, hvorimod sagsøgerens faktiske erfaring kun ville blive nedsat med seks måneder.

VII — Mundtlig forhandling

Sagsøgeren, ved advokat V. Biel, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved H. van Lier, Kommissionens juridiske tjeneste, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 19. januar 1984.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 23. februar 1984.

Præmisser

- 1 Ved stævning, indleveret til Domstolens justitskontor den 16. februar 1983, har Adam Buick, tjenestemand ved Kommissionen i lønklasse A 6, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 23. november 1982 om ikke at omplacere sagsøgeren i lønklasse A 6 med virkning fra hans ansættelse i januar 1974, hvilken omplacering han havde ansøgt om i henhold til bestemmelserne i »beslutning vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin« af 6. juni 1973 (herefter benævnt Beslutningen).
- 2 Sagsøgeren blev ansat ved Kommissionen i januar 1974 og indplaceret i lønklasse A 7/3. Den 1. januar 1978 blev han forfremmet til lønklasse A 6.
- 3 I marts 1981 udfærdigede generaldirektøren for personale en meddelelse, som blev offentliggjort for hele Kommissionens personale, og som udleveres til alle de ansøgere, som efter dette tidspunkt har bestået nye udvælgelses-

prøver; meddelelsen var bilagt ovennævnte Beslutning af 6. juni 1973 (bilag I), den praktiske gennemførelse samt bemærkninger (bilag II) og indplaceringsudvalgets sammensætning (bilag III); dette udvalg er nedsat ifølge Beslutningens artikel 6.

- 4 Beslutningens artikel 3, som vedrører ansættelse i højeste lønklasse i en stillingsgruppe, bestemmer, at »som undtagelse fra artikel 1 kan ansættelsesmyndigheden i særtilfælde og under hensyntagen til nødvendigheden af at foretage ansættelser ansætte den udvalgte ansøger i øverste lønklasse i laveste stillingsgruppe og mellemste stillingsgruppe, såfremt han kan dokumentere, at han i den i artikel 2 anførte betydning har en faglig erfaring på mindst: . . . 8 år, for så vidt angår lønklasse A 6 . . .«

- 5 Beslutningens artikel 2 bestemmer, at »den faglige erfaring regnes fra tidspunktet for erhvervelsen af det første eksamensbevis, der i henhold til vedtægtens artikel 5 giver adgang til den kategori, hvori den pågældende stilling skal besættes«.

- 6 Pkt. 2, litra a), i bilag II vedrørende anvendelse i praksis af den omhandlede Beslutning samt bemærkninger hertil bestemmer, at »i betragtning af de forskelle, der er konstateret i medlemsstaterne med hensyn til varigheden af universitetsstudier (3-8 år), og for at undgå forvridninger i forbindelse med indplaceringen har man i praksis efter anbefaling af indplaceringsudvalget nedsat forskellen definitivt til *to år* i stedet for fem. I tilfælde af et kortvarigt universitetsstudium medregnes den eventuelle faglige erfaring således først fra afslutningen af det 4. år efter studentereksamen. I tilfælde af et langvarigt universitetsstudium medregnes den eventuelle faglige erfaring fra det 7. studieår efter studentereksamen«.

- 7 Efter at have fået kendskab til ovennævnte meddelelse anmodede sagsøgeren ved skrivelse af 27. april 1981 Kommissionen om at blive indplaceret i lønklasse A 6 med tilbagevirkende kraft fra ansættelsestidspunktet, jfr. de i nævnte bilag I og II fastlagte kriterier, idet han anførte, at han kunne dokumentere at have otte års erfaring på ansættelsestidspunktet, beregnet med udgangspunkt i december 1965, nemlig fire år efter bestået studentereksamen.

- 8 Det fremgår af sagen, at sagsøgeren i december 1961 afsluttede sine studier på gymnasieniveau, idet han bestod en adgangseksamen til Oxford University. Imidlertid påbegyndte han først sit universitetsstudium i oktober 1962 og afsluttede det med en eksamen i juni 1965.
- 9 Den 11. maj 1982 modtog sagsøgeren underretning om indplaceringsudvalgets afslag på ansøgningen om omplacering med den begrundelse, at han ikke kunne dokumentere at have faglig erfaring af tilstrækkelig varighed.
- 10 Den 18. juni 1982 indbragte sagsøgeren i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90 en klage for Kommissionen, idet han gjorde gældende, at indplaceringsudvalget havde anlagt en urigtig fortolkning af Beslutningen af 6. juni 1973.
- 11 Klagen blev ved skrivelse af 23. november 1982 afvist af det kommissionsmedlem, som er ansvarlig for personaleanliggender, og som stadfæstede indplaceringsudvalgets fortolkning.
- 12 Den 16. februar 1983 har sagsøgeren anlagt denne sag til prøvelse af nævnte afgørelse.
- 13 Sagsøgerens eneste anbringende er, at afvisningen af hans klage er ulovlig, da Beslutningen af 6. juni herved overtrædes som følge af en fejlagtig fortolkning. Han har gjort gældende, at ifølge den klare ordlyd af pkt. 2 i bilag II til ovennævnte meddelelse, skal den faglige erfaring tages i betragtning fra afslutningen af det fjerde år efter studentereksamen. Som følge heraf skulle hans faglige erfaring beregnes fra december 1965, da det er ubestridt, at han afsluttede sine studier på gymnasieniveau i december 1961. Ved sagsøgerens ansættelse i januar 1974 burde der derfor være lagt otte års faglig erfaring til grund, og han burde følgelig have været indplaceret i lønklasse A 6.
- 14 Heroverfor har Kommissionen anført, at sagsøgeren ved at anlægge denne fortolkning ikke har taget hensyn til den sammenhæng, hvori meddelelsens bilag II indgår, eller til bilagets opbygning, og da slet ikke til det forhold, at bilagets pkt. 2, litra a), er begrundet i ønsket om at undgå forvridninger i

forbindelse med inplaceringen ved i tilfælde af et kortvarigt universitetsstudium, dvs. højst tre års studium, at nedsætte den faglige erfaring med et år og til gengæld i tilfælde af et langvarigt universitetsstudium at godskrive faglig erfaring med de studieår, som overstiger seks år, idet de antages at kunne ligestilles med faglig erfaring. Herefter har Kommissionen anført, at sagsøgeren ikke ved sin ansættelse havde erhvervet otte års faglig erfaring.

- 15 Som allerede tidligere fastslået af Domstolen må Beslutningen vedrørende kriterier for indplacering i bilag I til meddelelsen til personalet betragtes som et internt direktiv, som indeholder retningslinjer for administrationens praksis, som denne ikke kan tilsidesætte uden begrundelse, idet princippet om ligebehandling ellers ville blive krænket (domme af 1. 12. 1983, Blomefield, sag 190/82, Sml. 1983, s. 3981 og Michael, sag 343/82, Sml. 1983, s. 4023). Der skal anlægges samme betragtninger, for så vidt angår den retlige karakter af meddelelsens bilag II med overskriften »anvendelse i praksis samt bemærkninger«, som indeholder et sammendrag af administrationens »praksis« ved anvendelsen af Beslutningens bestemmelser, idet der fastlægges mere konkrete regler, som administrationen mener at burde overholde.
- 16 Det kan udledes af ordlyden af det omhandlede pkt. 2, litra a), at Kommissionen ved fastsættelsen af de deri indeholdte regler ønskede at sikre, at tjenestemandsvedtægtens artikel 5, stk. 3, overholdes; bestemmelsen lyder således: »Tjenestemænd, der tilhører samme kategori eller samme tjenestegruppe, er undergivet de samme ansættelses- og karrierevilkår«. Den pågældende bestemmelse skal derfor fortolkes under hensyntagen til dens opbygning og det nævnte mål.
- 17 Det bemærkes i denne forbindelse, at anvendelsen af Beslutningens artikel 2 har afsløret betydelige forskelle som følge af, at universitetsstudierne i medlemsstaterne ikke er af samme varighed, og det er netop med henblik på at udligne disse forskelle, at Kommissionens indplaceringsudvalg har indført den i pkt. 2, litra a), i bilag II indeholdte ordning. Det fremgår heraf, at varigheden af den faglige erfaring, som kan tages i betragtning ved indplaceringen, ifølge de nævnte bestemmelser skal beregnes fra tidspunktet for påbegyndelsen af det universitetsstudium, som rent faktisk følges.

- 18 Følgelig kan sagsøgeren ikke påberåbe sig pkt. 2, litra a), i bilag II, som begrundes i den omstændighed, at universitetsstudier — som med rette anført af Kommissionen — normalt påbegyndes umiddelbart efter studentereksamen; Kommissionen har yderligere med rette fremhævet, at en snæver fortolkning af bestemmelsen ville føre til absurde situationer, idet perioder uden beskæftigelse eller med erfaring, som er irrelevant for tjenesten, ville kunne godskrives som faglig erfaring.
- 19 Herefter kan sagsøgerens eneste anbringende ikke lægges til grund, hvorfor sagsøgte vil være af frifinde.

Sagens omkostninger

- 20 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at betale sagens omkostninger.
- 21 Sagsøgeren har ikke fået medhold i sit anbringende.
- 22 På grund af ordlyden af den anfægtede bestemmelse kunne sagsøgeren imidlertid, som anerkendt af Kommissionen, blive vildledt om rækkevidden af sine rettigheder; følgelig besluttes det i medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 3, 2. pkt., at pålægge sagsøgte at betale samtlige sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.

2. Sagsøgte betaler samtlige sagens omkostninger.

Galmot

Everling

Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. marts 1984.

Justissekretæren
efter bemyndigelse

D. Louterman

Fuldmægtig

Y. Galmot

Formand for tredje afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT C. O. LENZ
FREMSAT DEN 23. FEBRUAR 1984¹*Høje Domstol.*

A — Sagsøgeren i den sag, jeg i dag skal tage stilling til, Adam Buick, ønsker med sagsanlægget at opnå en forbedring af sin indplacering i lønklasse fra ansættelsestidspunktet. Han blev i januar 1974 ansat ved Kommissionen som tjenestemand på prøve i lønklasse A 7/3 og blev i januar 1978 forfremmet til lønklasse A 6.

Ved skrivelse af 27. april 1981 ansøgte sagsøgeren om med tilbagevirkende kraft at blive indplaceret i lønklasse A 6/1, idet han henviste til den af Kommissionens generaldirektør for personale og administration i marts 1981 offentliggjorte »Beslutning vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin« af juni 1973 (herefter

benævnt indplaceringskriterier). Han gjorde gældende, at han med mere end otte års faglig erfaring opfyldte kriterierne for således at blive indplaceret i en højere lønklasse. I juni 1965, fire år efter afsluttet gymnasieuddannelse, bestod han en universitetsseksamen. Siden september 1965 havde han været beskæftiget med relevant arbejde. Følgelig kunne han ved ansættelsen ved Kommissionen se tilbage på otte års faglig erfaring.

Den 11. maj 1981 meddelte Kommissionens indplaceringsudvalg ham, at i tilfælde af et kortvarigt treårigt universitetsstudium, som det af sagsøgeren afsluttede, vurderes det første år med beskæftigelse som et *fjerde studieår*. Derfor kan alene perioden fra juni 1966 til begyndelsen af 1974, altså 7½ år, tages i betragtning som faglig erfaring. Der er derfor ikke anledning til at foreslå omplacering.

¹ — Oversat fra tysk.